

Láng Orsolya

ÍRÓDEÁK- PARÓDIÁK

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

ALÁ TÓ

Pirulva sül szem le... elkurvult a világ,
bedől, amint e század a G pontjára hág,
élvez, majd vajúdik, medencéje tágul,
s maga-mása kel ki a matrjoska-bábbul.
Vídulj, gyászos elme-gyógyintézet: lesz még,
akit szétcincálnak veszett ordas eszmék.

Donkihóték napja rég leáldozóban,
Száncsó az örök sztár a valóságshow-ban.
Nemzetek, országok, hódoljatok néki!
Pellengér a csürhe uralkodó széki.
Aki érdemrendbe lépik be manapság,
felszenteli menten a nemzeti papság.
Vetik a keresztet, ültetik a csippet,
míg a valóságnak csak a helye viszket:
kómás altatásban faragták le rólunk.
Majd csak kárpótolnak, ha mégis csalódunk.
Maguk közt osztoznak a kitüntetésen,
a megosztott tömeg kint tüntet a téren –
lázás diák? rozzant ötvenhatos? csöves?
vagy a légerekből visszatérő Köves? –
önélnetes latol! nem látja: szeretjük?
pedig büzlő múltját is jól eltemettük!
Sok lény él *a magyar változó ég alatt*
(zömével mutat a tátongó lék halat):
s ha egy Földön kívül mutatkozna éppen,

majd egy frontemberünk szól az érdekében.
Színes kavalkádot mutat itt a körkép:
félíg óriások, vagy egészen törpék –
jurtacölöpből lesz emlékműtalapzat.
Él(et)járadékkal jobban teljesít a magzat.
Szívcsakránk rágcsája, boldogságpasztilla!
Vészmadár vagy, Dávid. Dugulj el, Sibylla.

Már a haza is csak kínai utánczat,
árából nem épít árulója házat...
Il faut laisser? Kit-kit merre visz a lába
kívánságkosárnak minden irányába:
északra honvágyni, délre epret szedni
(csak az a Malév – *csak azt tudnám feledni!*)
bőrre tetoválva, matricára nyomva
– sávoknak divatja, sujtások szezonja –:
így mállik le rólunk pállott szabadságunk...
jót álmodunk benne, és belecsinálunk.

Akárhogyan is lesz, így fest itt a fertály.
Ha nem tudsz cselezni, inkább ne is szerválj.

EGYED EMESE

A LÁTÓHOZ

Ki vagy te, ki így szólsz: „vidulj, gyászos elme!”?
Kit emel sorunkból hitének kegyelme
fölénk, mintha hárfa húrjának hangjára
emelkedne szívünk, távlatokkal játszva?
Adieu, jó Batsányim! hűlt helyed hevítem,
egyedül dalolok, nincsen földi hívem.

Ó, te! megfelelni korunk óhajának
nem tudsz, feelve kérdések hadának:
hol van a szabadság, amelyért feleltél,

s amelyről oly dicsó hangon énekeltél?
A koronás főkről lekerült a dicsfény,
népek civakodnak királyaik kincsén,
s kik azelőtt hármás jelszóra ugrottak,
szlogensujtasoktól kólintva kullognak.
Ész és Erkölc – mondod. Ma egyik sem érdem,
leplezésükre int a féltő szemérem
a két világban, mely egymást majmolja,
egymás igazságát tiporva a porba.
Törvény? Büntetőjog. Egyenlőség? Vakság.
Szemellenzõnk éppen a híres Szabadság,
melyért világégések perzselték a földet,
s a hamvakon győzelmi indulókat szõttek.
Gyász és vidámság itt épp úgy helyt találnak,
ahogy helye van élõben a halálnak,
századok fordulnak nagy pálfordulással,
a nagy idõ nem számol egyen-elmúlással –
leáldozott már a Héroszok korának,
itt a hõsök inkább áldozattá válnak,
embervér nem hullik önfeláldozásból,
könnyek regélnek nyomorról, pusztulásról.
Nézz vissza, jövendõ, légy kegyes irántunk,
javítsd ki, Teremtõ, amit elhibáztunk,
szüless újjá, lelkünk takarékos lángja.
Tisztító tûz fénye jusson el szobánkba.

Emelkedne szívünk, távlatokkal játszva
fõlénk, mintha hárfa húrjának hangjára.
Hitünknek kegyelme sorsunkból emelne.
Ki vagy te?

Szólítlak:

Vidulj, gyászos elme!

(Fénynek ott az árnyék. Fehérnek fekete.
Nem lesz semmitõl sem egyedi e mese,
örök ismétlés szül örökös változást.

Adjon Isten nekünk békés álmodozást.)

DEMÉNY PÉTER

A LÁTÓ

A Látó*, az különös.
Szögletes és gyönyörű,
csodaszép és csodajó,
nyitható és csukható.
Egyszerű és nagyszerű,
friss és üde, mint a fű,
s legcsodásabb érdeme,
hogy benne élek én vele.

Látszom én, mint sok dolog,
érzek én és gondolok.
Mélázok e poros koron,
ha Iancuznak Monostoron,
beérkeztem – Kolozs vár még –
rám kacsint a vén kaján vég.
Nézz fel, drágám, nincseimre!
(Elnézőn tekintsen Imre**...)
Látom, fájó értelemmel:
nagyobb menő, aki szlemmel.
Számomra, míg szerelem ver,
– gyáva ember, akit nem ver –
nincs fogalmazásgátló szer.

E két kedves pici szemmel
nézdegelek, sírdogálok,
éldegelek, s irdogálok
(a lelki szem az látószerv?),

* A *Látó* 2008 januárjától az addigitól eltérő grafikai arculattal, a sárga kartonborítón a dombornyomásos technikával készült, mintegy láthatatlan, vakírás-ként kitapogatható @ logóval, egészen más tördelési képpel és havonta változó mellékletekkel került az olvasók kezébe. A borító- és tördelési terv Irsai Zsolt és Birtalan Zsolt munkája.

** Balázs Imre József, költő, irodalomkritikus, szerkesztő, D. P. barátja

s ujjongólag így kiáltok:
„éljenek a kiskirályok:
éljen soká a Látó szerk.!”

VISKY ANDRÁS

S., A LÁTNIK

kamarett hangokra és jelenlétre, színpadi instrukciókkal

(Nem mintha valaha is tervbe lett volna véve e szerény, de súlyos üzenetet hordozó mű színpadra állítása, de föltehetőleg mégsem hiába született. A teremtés hiábavalóságának gondolata ugyanis létrehozza azt a vákuumot, amelyben a dolgok értelme (és küldetésük értelmezhetőségének árnyéka, ahogy azt az újartaudiánus Kazimov állítja) úgy levitál, akár az örökkévalóság megváltó esszenciájának alávetettsége: a gravitáció magánya. És az Angyal ilyenkor némán levegő után kap.)

„Vidulj!
S., előbb
zengj
valakinek.”
S.: „Valaki
még...”

Ó ti!
Ím,
ím...
(dőlnék)
„– Melyek...”
„– Annyi...”
„– Ama...”
„– Mely!”
*(S. Melynek
mutatja:
az ember
Délre)*

S. míg...
„Hozzánk
álljon!”
Nemzetek!
Uralkodjék
törvény:

a Föld.
*(S. látja
a letapodtatott
csontjaiból,
rémülve
a vérre:
Ők.
Csak.)*
S.: „– Kiknek
oly...”

„Vidulj!
S. előbb.”

MARKÓ BÉLA

KÉRDÉS A LÁTÓHOZ

Szabad vagyok, vagy
csak a szabadság rabja –
ez itt a kérd.

VÁLASZ A LÁTÓTÓL
És?

VERSKÉNYSZER

Markó Bélának

Nekem a versírás
nem kényszer, nem kényszer,
nem próbáltam ugyan
elégszer, elégszer,

a politika is,
nem értem, mit képzél,
írnám a szonettet,
csöngetnek: intézd el,

kisebbség-ügyekben
a kormány nem félszeg,
magyarság van itt csak,
ponttal s nem kérdéssel,

aztán meg otthon is
Anna csak mind kérlel,
rossz ez a porszívó,
vinném el, vinném el,

viszem a híret én,
nem egyszer, nem kétszer,
felező hatosba,
jambusba szőtt ékszer,

én hoztam össze a
tengert a medrével,
kertet a bogárral,
tücsköt a cirpével,

kérdem a világot:
egy kertben mint férsz el,
ha be nem segítek,
biztosan elvérzel,

kérdem a halált is:
belőlem mit kérsz el,
meg nem írt beszédet
s verseket mind nézz el.